

Vyjádření školitelky k bakalářské práci Veroniky Ungrové *Datační analýza repertoáru zpěvníku Velmi pohodlný kancionálek za mrtvé*

Veronika Ungrová si za téma bakalářské práce vybrala datační analýzu repertoáru drobného anonymního nenotovaného zpěvníku českých duchovních pohřebních písní z první poloviny 18. století, se základním cílem zjistit, zda či nakolik jde o svod zprostředkovávající starší písňovou produkci a nakolik jde o soubor přinášející novou českou veršovanou tvorbu prvních desetiletí 18. století. Jako základní postup zvolila dohledávání písňového repertoáru ve starších hymnografických pramenech, vzhledem k jejich množství a rozsahu však rezignovala na získávání údajů *de visu* a omezila se na práci s hymnografickými databázemi a soupisy, z nichž využila především *Hymnorum thesaurus Bohemicus* A. Škarky a tištěný soupis repertoáru českých katolických kancionálů raného novověku M.-E. Ducreuxové, jakkoli jde o pomůcky (prozatím) v mnohém provizorní a neúplné, čehož je si ovšem V. Ungrová vědoma.

Přestože nejnáročnější (a zároveň nejlákavější) otázky spojené se zvoleným pramenem – zejména uplatnění repertoáru českých pohřebních a eschatologických písní při katolické mešní liturgii za zemřelé v potridentské době – byly záměrně ponechány stranou, šlo i tak o úkol v mnohém náročný. Jednak musela V. Ungrová pracovat se starým tiskem, u něž bylo nadto kvůli absenci jakýchkoli rejstříků nejprve třeba vůbec vytvořit soupis repertoáru (viz přílohu bakalářské práce, která je její nesporně užitečnou částí), jednak se musela vyrovnat se skutečností, že ke zvolenému kancionálu existuje jen skromná sekundární literatura, a to navíc většinou mimo obor literární historie: k dispozici jsou prozatím především práce muzikologické, etnomuzikologické a kulturně historické, v nichž se ovšem V. Ungrové nepodařilo vždy dostatečně zorientovat.

Tato skutečnost vedla mj. k tomu, že se V. Ungrová ve své práci neubránila určité nevyváženosti. V úvodní části tak především poměrně obsírně rekapituluje dějiny české hymnografie a kancionálové tvorby a získané znalosti o pohřebních obřadech katolické provenience raného novověku (škoda, že nezbylo více sil na pojednání o českých katolických funebrálech), ve vlastní části analytické pak své výsledky datační kritiky prezentuje bohužel spíše jen stručně. Zejména se to týká vazby *Velmi pohodlného kancionálku* k posthumním vydáním Koniášova zpěvníku *Citara Nového zákona*, kde analýza potvrdila, že ji lze interpretovat jako doklad jednoho ze způsobů, jímž byly doplňovány kancionálové svody: *Velmi pohodlný kancionálek* byl do Koniášova zpěvníku dodatečně z velké části začleněn, s cílem doplnit absentující oddíl pohřebních písní. Síly ani čas bohužel rovněž nezbyly k využití získaných údajů k bližší charakteristice pozice analyzovaného kancionálku v české písňové produkci první poloviny 18. století. Ostatně samo formulování hypotéz by si zasloužilo větší obezřetnost a promyšlenost a celkově by práci V. Ungrové prospěla větší pečlivost v oblasti stylizační a formulační.

Navzdory výše uvedeným připomínkám však konstatuji, že text Veroniky Ungrové splňuje podmínky kladené na bakalářské práce a k obhajobě ho **doporučuji**, konečné rozhodnutí o hodnocení (**velmi dobrá – dobrá**) ponechávám na průběhu ústní obhajoby.